Ochii văd doar ceea ce le oferă vederea

On Iunie 20, 2022

Orice exercită o influență din exterior impune o anumită intensitate sensibilității din câmpul reflecției deschise.

M-am apropiat de mine însumi, mai mult ca de obicei, atunci când valurile oceanului s-au apropiat de țărm devenind tot mai puțin adânci, arătându-se prietenoase. În spiritul unei binevenite transparențe, am păşit cu picioarele goale în apa oceanului, domol, măsurat, fără ca nimeni să mă vadă, în ciuda faptului că reprezentam doar o fărâmă de nisip într-un spațiu vast și fără limite. Atente la ce-mi spuneam, valurile îmi auzeau parcă ecoul bătăilor inimii, cu aceeași acuitate a privirii unui vrăjitor care pătrunde tot mai adânc în ființa ta înainte de a te supune unui tratament de hipnoză.

Şi dacă m-am apropiat mai mult de mine însumi, fără să-mi trădez inima care-mi șoptea cu voce tremurătoare "acest vis îl ai doar o singură dată în viață", cu mențiunea că valurile mă priveau cu ochi limpezi, dar oarecum bănuitori, acest lucru se datora vederii impresionante pe care am dobândit-o asupra oceanului. Mi se părea că nu mai sunt atât de mic și neînsemnat, precum un biet bob de nisip, ci că făceam în sfârșit parte dintr-un infinit magic ce nu se închide în mod circular asupra lui însuși, ci se retrage din întinderea ontologică pentru a lăsa un loc ființei separate.

Atunci când privești către lume dintr-un univers infinit pe care îl ai înăuntrul tău totul se schimbă, căpătând o minunată nuanță de simbol, un element de comunicare care exprimă conținuturi cu semnificație ideală.

Leadership: Creația ta poate să te reprezinte în vederea identificării impactului pe care îl are o realitate "independentă de subiectul cunoscător" asupra necesității conturării unui orizont aferent sensibilității?

Valurile oceanului nu se pot liniști fără căldura soarelui. Iar eu nu pot face parte dintr-un infinit al depărtărilor dacă nu mă recunosc a fi cauză și principiu al unui univers infinit care conține lumi nenumărate, filtrate prin lumina blândă a soarelui. Asta se întâmplă mai ales dacă nu creez impresia unui infinit care încape pe o foaie pe hârtie completată cu o variantă mai simplă de castel de nisip. Sensibilitatea îmi face cu ochiul în numele creației, fiindcă este conexiunea mea cu infinitul.

Pe lângă asta, am realizat că oricât de multe valuri se vor legăna la picioarele mele, cu ochii ațintiți spre cer de parcă le-ar fi frică să nu uite ceva din imensitatea lumii, oh, da, centrul lor tematic va trebui să fie în mod necesar încadrat la "nivelul ochiului" meu de artist care știe filtreze în același timp lumina și să creeze un efect misterios de alteritate, un fascinant efect de "tablou în tablou".

Să vă mai spun ceva. Dacă soarele este doar o pată luminoasă pe un fundal întunecat, după cum bine se știe, atunci valurile lipsite de luciu nu vor putea să impresioneze deloc prin calitatea unei imagini plăcute vederii, fiindcă tot frumosul în artă este produs cu ajutorul luminii. Deci, important este să recunoaștem că valurile nu pot furniza o orientare artistică bazată strict pe estetică dacă spațiul luminos este văzut pe un fundal întunecat (o opoziție rece), astfel neputând fi considerat drept un "fenomen original" prin care se produc culorile.

Leadership: Poți să-ți formezi în minte o imagine care urmează să fie transpusă într-un plan al alterității, și în același timp să reprezinte actualizarea unei realități finalizate cu

un efect de “tablou în tablou”?

Mai departe. Valurile nu trebuie nicidecum imaginate ca având culori deja existente, albastru-verde conturându-se peste tot ca o zonă fertilă de creație, nici ca revelație a vreunei realități sacre, ci mai degrabă ca și conținut tematic prin producerea culorilor de îndată ce lumina soarelui este corelată în totalitate cu cerința numărul unu impusă de văz: orice exercită o influență din exterior impune o anumită intensitate sensibilității din câmpul reflecției deschise.

Prin urmare valurile și lumina, reprezentate în planul universalului ca unitate ideală de lungime a impulsului de creație care răzbate în ce este real, se vor comporta ca niște structuri fotosensibile în ochii privitorului, nu doar ca niște puncte de reflecție. Iar dacă forma artistică ia drept simbol unitatea ideală prin intermediul opoziției dintre lumină și clarobscur, în cadrul privirii, atunci arta se poate sluji de reprezentarea unei viziuni care să nu fie naivă în privința realității și care să nu mai stea sub primejdia solipsismului.

Iar cum pictura se bazează în mod special pe unitatea opusă, nu doar pe plăsmuirea multitudinii în cadrul unității, rezultă că tot ceea ce este schimbător la spațiul în care ochii își reflectă culoarea, împreună cu obiectele reprezentării lui, poate să constituie chiar diferența instituită de pictor între ideal și real. Bineînțeles că într-un tablou desăvârșit, pictat cu măiestrie în alegerea culorilor, valurile trebuie să aibă o semnificație în mod cu totul independent de raportul lumină-clarobscur, mai ales dacă luăm în considerare accepțiunea noțiunii de simbol.

În leadership, trebuie să cultivi o privire “distanțată” de tine însuți pentru a înțelege mai bine că ceea ce îți poate furniza un refresh mental și emoțional este însăși tendința de a te desprinde de cotidian, de ceea ce cunoști.

Ochii văd doar ceea ce le oferă vederea ori de câte ori încerci să te transpui într-un pictor a cărui viziune privește, participativ, dincolo de toate aparențele, la acea depărtare pe care o dă perspectiva într-un tablou.

Cât de frumoasă este depărtarea ! Şi cât de sublim este ea exprimată în creație ca pe o muză misterioasă, poetico quodam instinctu, în a cărei adorație tind să mă oglindesc uneori, excesiv...

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-doar-ceea-ce-le-ofera-vederea.html